

Arrest

nr. 106 863 van 17 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 augustus 2010 dient eerste verzoekster een aanvraag in om een inschrijving te verkrijgen als burger van de Unie, in de hoedanigheid van zelfstandige.

Op 20 augustus 2010 wordt zij in het bezit gesteld van een E- kaart.

Op 11 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient eerste verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder het rolnummer 80 782.

Op 12 januari 2012 dient eerste verzoekster een aanvraag in om een inschrijving te verkrijgen als burger van de Unie, in de hoedanigheid van werknemer/werkzoeker.

Op 9 maart 2013 wordt zij in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 21 november 2012 wordt eerste verzoekster in het licht van artikel 42bis, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) uitgenodigd om bewijzen voor te leggen in verband met haar actuele economische activiteit en bestaansmiddelen.

Op 17 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoekster ter kennis gebracht op 31 januari 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van
Naam: M., A. M., Nationaliteit :Bulgarije, Geboortedatum: 04.10.1965, Geboorteplaats: Shumen, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

+ minderjarig kind: M., K. geboren op 21.03.1998

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Mevrouw diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer op 20/02/2012 en bekam de E-kaart op 09/03/2012. Zij legde in het kader van die aanvraag een arbeidskaart B (VGB ...) geldig t.e.m. 20/12/2012 voor rekening van G. bvba voor. Uit administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15/12/1980 kan de staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

De Dienst Vreemdelingenzaken stuurde op 23/10/2012 een brief om betrokkene uit te nodigen nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande haar huidige situatie.

Betrokkene werd op 21/11/2012 in kennis gesteld van deze brief. Zij legde nadien enkele loonfiches bij BVBA F. voor de maanden augustus-november 2012 voor, een schoolattest voor de zoon en een OCWM attest dd.23/11/2012. Uit nazicht van de RSZ-databank (dimona) op 17/01/2013 kan worden opgemaakt dat betrokkene niet meer in dienst is bij de vorige werkgever G. sinds 15/04/2012.

Zij legt weliswaar bewijzen voor van een nieuwe tewerkstelling bij de firma BVBA F., maar beschikt niet over een geldige arbeidskaart B voor deze werkgever en blijkt bovendien volgens dimona niet meer te hebben gewerkt voor de werkgever sinds 29/12/2012. Betrokkene is van Bulgaarse nationaliteit en bijgevolg nog onderworpen aan de overgangsbepalingen. De bepalingen van hoofdstuk I van titel 11 van de wet van 15.12.1980 zijn van toepassing op de onderdanen van Bulgarije die naar België komen om er een activiteit in loondienst uit te oefenen op voorwaarde dat er een geldige arbeidskaart B wordt voorgelegd zoals bepaald in het koninklijk besluit van 9.06.1999 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers (zie art. 69 sexies van het KB 8.10.1981). De vorige arbeidskaart B van mevrouw is zonder voorwerp geworden, gezien deze beperkt was tot de specifieke tewerkstelling bij de specifieke werkgever (G. bvba).

Betrokkene legt geen nieuwe arbeidskaart B om legaal te kunnen werken bij een andere werkgever.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40 §4 van de wet van 15/12/1980 gelezen in combinatie met artikel 69 sexies van het KB van 08/10/198, dient een einde te worden gesteld aan het verblijfsrecht op basis van artikel 42bis, §1 van de wet van 15/12/1980.

Gezien het verblijfsrecht van betrokkene werd beëindigd, dient ook het verblijf van het kind M., K. geboren op 21.03.1998 overeenkomstig artikel 42ter, §1, 1° van de wet van 15/12/1980 te worden beëindigd. Ongeacht enige humanitaire elementen, is het in het belang van het kind dat het de moeder kan vergezellen gezien deze laatste niet langer aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. In het gezelschap van de moeder moet het kind zich evengoed kunnen ontwikkelen en verder kunnen opgroeien in een andere EU-lidstaat naar keuze of eventueel een derde land waar zij kunnen inreizen en verblijven.”

Op 17 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te

verlaten ten aanzien van de meerderjarige dochter van eerste verzoekster, met name mevrouw M.E.. Tegen deze beslissing wordt eveneens een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder het rolnummer 130 298.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of tweede verzoekster over de rechtens vereiste hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikte bij het indienen van haar beroep.

Niettegenstaande in ons rechtsstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, moeder of voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu vermeldt de bestreden beslissing, een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van eerste verzoekster, tevens haar kind. Het betreft dus rechten die aan haar persoon verbonden zijn. Tweede verzoekster beschikt echter gezien haar leeftijd niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te dienen: zij is 15 jaar oud. Zij dient aldus vertegenwoordigd te worden, door haar vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat eerste verzoekster optreedt in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van tweede verzoekster onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Verzoekster is sedert 2007 officieel verblijvende in het land en heeft steeds via arbeidskaart B in dienst gewerkt.

De situatie heeft zich voorgedaan dat verzoekster noodgedwongen een andere werk diende te zoeken aangezien G. BVBA haar niet meer wenste te tewerkstellen.

Verzoekster heeft na haar ontslag bij de firma G. een andere werkgever, zijnde de firma BVBA F., gevonden die haar wenst in dienst te nemen.

De arbeidsovereenkomst werd ondertussen ondertekend en ook voorgelegd aan de verwerende partij.

De werkgever zou volgens verzoekster een aanvraag gedaan hebben voor de arbeidskaart B zodat ze vermoedelijk binnen een zeer korte periode in het bezit zal gesteld van een arbeidskaart B.

Bijgevolg is de bestreden beslissing een voorbarige beslissing die natuurlijk heel wat gevolgen zal hebben voor verzoekster die ondertussen langer dan 6 jaar in het land verblijft.

Zij heeft gedurende haar verblijf in België een inkomen genereert op basis van haar tewerkstelling als arbeidster.

Verwerende partij haalt enkel als reden aan dat verzoekster niet in het bezit zou zijn van arbeidskaart B. Men doet schijnen alsof verzoekster vrijwillig werkloos zou geworden zijn.

Niets is minder waar, zij heeft noodgedwongen het werk moeten neerleggen. Zij is maw onvrijwillig werkloos geworden bij de firm G..

Indien verzoekster een onredelijke belasting zou zijn voor de sociale bijstand dan dient de verweerder om uit te maken of er sprake is van onredelijke belasting een aantal criteria onderzoeken zoals de al dan niet tijdelijke aard van de problemen, de verblijfsduur, de persoonlijke situatie en het bedrag van de Uitgekeerde steun.

De bestreden beslissing stelt immers dat verzoekster niet langer voldoet aan de eerder verblijfsvoorwaarden omdat ze geen arbeidskaart B heeft voorgelegd. Men heeft aan verzoekster op geen termijn toegekend om alsnog een arbeidskaart B voor te leggen.

Ondertussen zou er volgens verzoekster door de firma F. een nieuwe arbeidskaart B aangevraagd zijn. Dat is toch alleszins de belofte die door de firma F. werd gedaan.

Terwijl de overheid bij een dermate summier dossier de nodige inspanningen moet doen om voldoende informatie te verzamelen alvorens een beslissing te nemen. Indien het dossier zodanig summier is dient de overheid bijkomende informatie op te vragen bij verzoekster zelf of bij zijn eigen overheidsinstanties. Al die onderzoeken hebben niet plaatsgevonden zodat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Dat de overheid bij het nemen van een beslissing zorgvuldig tewerk moet gaan door eerst te onderzoeken, controleren en dan pas een besluit te nemen. Dat verzoekster er bovendien rechtmatig op mocht vertrouwen dat de overheid zorgvuldig tewerk zou gaan.

Uit de bestreden beslissing kan verzoekster enkel afleiden dat de overheid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster heeft 'onderzocht' op grond van zelf opgezochte doch onvolledige gegevens.

De overheid heeft enerzijds zelf onvoldoende informatie ingewonnen bij haar eigen instanties én heeft anderzijds geen informatie opgevraagd bij verzoekster met betrekking tot de arbeidskaart B voor de werkgever F. BVBA

De overheid is bij de beoordeling niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, waardoor er geen correcte beoordeling kon gebeuren en zij derhalve onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster is derhalve van mening dat er een schending van de materiële motiveringsplicht is.

(zie bv. R.v.St. nr. 101.624,7 december 2001; RvV nr. 24.481,13 maart 2009; RvV nr. 10.209, 21 april 2008)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding.

Bij het nemen van een beslissing moet het bestuur zich steunen op alle gegevens van het dossier.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en getuigt van een onzorgvuldig optreden van het bestuur.

Verzoekster is dan ook van mening dat de zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. (RvSt nr. 154.954, 14 feb. 2006; Rvst. 167.411,2 feb. 2007; RvV nr. 15.642, 1 sept. 2008).

De bestreden beslissing is derhalve genomen op grond van onjuiste, minstens onvolledige gegevens en op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze.

Tot slot is verzoekster van mening dat er een schending is van het vertrouwensbeginsel aangezien het beginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid.

Het middel is gegrond."

3.2 Vooreerst wordt benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel luidt als volgt:

"Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Waar verzoekster lijkt te betogen dat de bestreden beslissing onterecht steunt op het motief dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, kan zij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing bestaat het determinerend motief erin dat verzoekster niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet, juncto artikel 69sexies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het vreemdelingenbesluit).

Artikel 69sexies van het vreemdelingenbesluit bepaalt: *“De bepalingen van hoofdstuk I van titel II zijn van toepassing op de onderdanen van Bulgarije en Roemenië die naar België komen om er een activiteit in loondienst uit te oefenen evenals op hun familieleden met als enige uitzondering dat het document dat de Bulgaarse of Roemeense werknemer overeenkomstig artikel 50, § 2, 1° moet voorleggen, het bewijs is dat hij in het bezit is van een arbeidskaart B zoals bepaald in het koninklijk besluit van 9 juni 1999 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers.”*

Verzoekster betwist niet dat zij haar E-kaart had verkregen in functie van een tewerkstelling als werknemer bij de bvba G., waarvoor zij over een arbeidskaart B beschikte. Verzoekster betwist evenmin dat zij thans tewerkgesteld is door de bvba F., waarvoor zij niet over een arbeidskaart B beschikt. Evenmin betwist verzoekster dat zij als onderdaan van Bulgarije, om in België verblijfsrecht te verkrijgen als werkneemster of bij de uitoefening van een activiteit in loondienst, een geldige arbeidskaart B dient voor te leggen. Het motief dat verzoekster weliswaar bewijzen voorlegt van een nieuwe tewerkstelling bij de firma F. waarvoor zij evenwel niet over een geldige arbeidskaart B beschikt en dat zij, volgens de gegevens verstrekt door Dimona, sinds 29 december 2012 niet meer voor de vorige werkgever heeft gewerkt is aldus niet onjuist, noch kennelijk onredelijk. Verweerder concludeert terecht dat zij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet en artikel 69sexies van het vreemdelingenbesluit. Het feit dat haar nieuwe werkgever een nieuwe arbeidskaart heeft aangevraagd of dat de firma F. *“alleszins de belofte”* heeft gedaan om een arbeidsvergunning aan te vragen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij meent dat verweerder onzorgvuldig te werk is gegaan aangezien hij onvoldoende informatie zou hebben verzameld. Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder, nadat hij informatie heeft ingewonnen bij de kruispuntbank van sociale zekerheid met betrekking tot het leefloon of equivalent, verzoekster op 21 november 2012 heeft uitgenodigd om bewijzen voor te leggen aangaande haar actuele economische activiteiten en bestaansmiddelen. Verzoekster heeft naar aanleiding van voormelde brief loonfiches voorgelegd van haar nieuwe tewerkstelling bij de firma F., een schoolattest en een OCMW-attest. In de mate dat verzoekster meent dat verweerder bijkomende informatie diende op te vragen in verband met de nieuwe tewerkstelling waarvoor thans een arbeidsvergunning is aangevraagd, kan zij niet worden gevolgd. Verzoekster werd de kans gegeven om haar situatie toe te lichten en de nodige bewijzen bij te brengen. Tevens heeft verweerder verzoekster gewezen op artikel 42bis van de vreemdelingenwet, zodat zij op de hoogte was van de gevolgen wanneer zij niet de nodige documenten bijbracht. Verzoekster, die zelfs geen bewijs van een eventuele aanvraag om een arbeidskaart te verkrijgen heeft voorgelegd, kan verweerder dan ook niet verwijten geen grondig onderzoek te hebben gevoerd, of geen rekening te hebben gehouden met feiten waarvan verzoekster verweerder niet op de hoogte heeft gebracht. De schending van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Uit de bespreking hierboven blijkt dat de bestreden beslissing niet is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Verweerder heeft bijgevolg niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat in casu niet het geval is.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. MOONEN